

РЕШЕНИЕ

№ 25196

гр. София, 24.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 02.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3599** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 203 и следващите от АПК – Производство за обезщетения за вреди, във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба от Б. А. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], против Областна дирекция на МВР – П., с искане до съда да осъди ответника да му заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2500 лв. и за имуществени вреди в размер на 1000 лв. , ведно със законната лихва от 18.10.2018г.

Пред съда исковата претенция се поддържа от адв. Р., а в ход по същество претендира и основателността му. По имуществените вреди претендира основателност на разходите по представения договор с адв. С., но било видно, че са правени и други разходи, най-малкото за адвокатски хонорари. Представено било доказателство за явяването по тези дела , правени били и разноски за заверяване на акта и обжалването му най-малко две години за гориво. Относно неимуществените вреди адв. Р. заяви, че изслушаният свидетел отблизо познавал ищеца от 20 години, свидетелят разпознавал емоциите му, а ищецът му ги споделял. Негативните емоции на първо място определя с разкарването по връчването на НП, но най-вече, че съставеният АУАН се оказал съставен въз основа на видеозапис, който не бил видян от ищеца. Срокът на производството също бил негативна последица, която ищецът претърпял. Ангажимент бил на МВР да уведоми НАП, че въпросното НП, с което е наложена глоба в размер на 75 лв. вече било отменено по съдебен ред, което не било изпълнено и това довело до последваща вреда - образуване на изпълнително производство срещу ищеца, свързано с негативни емоции. В тази връзка иска от съда да уважи в пълен размер претендираното обезщетение, както и да присъди

направените разноси. представи договор за правна защита и съдействие, съобразно който е договорено и платено в борй адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

Ответникът, ОД на МВР П., не е взел участие в съдебното производство по делото. На същия е изпратен препис от исковата молба, като същият е изразил становище в писмена молба. Същият е оспорил на първо място допустимостта на предявеното първоначално основание по чл.2 ЗОДОВ, тъй като не се твърдяло никое от основанията по чл.2, ал.1, т.1-8 ЗОДОВ, които да обосноват разглеждането на иска по реда на ГПК. Изложено е, че претенцията следвало да се разгледа по реда на АПК. Направено е искане да бъдат оставени без разглеждане исковете и да бъде прекратено производството по делото. Алтернативно е изложено становище, че исковете са неоснователни и недоказани, поради което се иска да бъдат отхвърлени. Исковите са оспорени по отношение на техния размер, счита същите за прекомерно завишени и несъобразени с конкретния случай, в противоречие със съдебната практика по чл.52 ЗЗД. Също е направено възражение за наличие на основание по чл.5, ал.1, алтернативно по ал.2 на същата разпоредба от ЗОДОВ, в който случай обезщетение не се дължи, алтернативно се намалява. Изложени са правни съображения по претенцията за неимуществените вреди, в смисъл, че отговорността за вредите не се презюмира, а вредите следва да бъдат доказани, ищецът не сочел никакви доказателства в подкрепа на твърденията си, счита за недоказана датата 18.10.2018г., от която претендира лихва, при положение, че АУАН е съставен на 25.19.2018г. Ответникът счита за недоказан и искът за имуществени вреди, идентично и датата от която претендира лихва. Претендира се, че има различен ред за претендиране на разноси в съдебно производство, от който и ищецът можело да се възползва.

Ответникът в изготвения писмен отговор от упълномощен гл. юрисконсулт също претендира при отхвърляне на исковете да бъдат присъдени разноси, включително за юрисконсулт, прави възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение, същото да бъде намалено до минимума. Съдът отчита, че възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е направено в момент, в който по делото не е представено пълномощно за представителство от адвокат и посочен размер на възнаграждение, поради което възражението за прекомерност е бланкетно и формално без да е взет предвид конкретен размер на възнаграждение.

ПРОКУРОРЪТ представи заключение за доказаност на исковата претенция по основание, но не и по размер.

По искане на ищеца и ответника, са изискани и приети за послужване адм.н.д. 59/2020г. на Районен съд Асеновград и Административно дело 2204/2020г. на Административен съд Пловдив.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

По основанията на исковите претенции:

Ищецът претендира вредите на основание образуваното срещу него административно-наказателно производство и отмяната по съдебен ред на Наказателно постановление № 18-0239-001529 от 20.11.2018г., издадено от началник сектор при РУ А. към ОД на МВР – П., с което на ищеца е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. на основание чл. 183, ал.4, т. 6 от Закона за движението по пътищата „ЗДвП“ за нарушение на чл. 104а от същия закон, както и на основание чл.185 ЗДвП „глоба“ в размер на 20 лв. за нарушение на чл.5, ал.1 ЗДвП. Наказателното постановление е потвърдено при обжалването му с Решение № 108/28.07.2020г. по анд № 59/2019г. на Районен съд Асеновград, съответно решението на СРС и НП са отменени с

Решение № 2200/02.12.2020г., постановено по к.а.д.№ 2204 по описа за 2020г. на Административен съд Пловдив.

Ищецът сочи, че на 26.11.2018г. разбрал, че срещу него е издаден Акт за установяване на административно нарушение „АУАН“№ 949943/01.11.2018г. от мл. автоконтрольор К., за това, че на 25.10.2018г. около 07:50 ч. ищецът в [населено място] е на кръгово движение на бул. България, управлявал собственото си МПС лек авт. М. и допуснал нарушения като използвал мобилен телефон при управление на МПС без устройство свободни ръце,- нарушение по чл.102, ал.2, т.5 ЗДвП, и безпричинно намалил скоростта на движение , с което създал опасност за движението на МПС след него. Актът бил съставен въз основа на свидетелски показания на водач на движещото се след ищеца МПС, посочва конкретни обстоятелства, свързани с описанието на нарушението и твърди, че нищо от описаното не отговаряло на истината. Посочва, че ответникът чрез длъжностно лице К. имал правомощия да разследва случая но не си направил труда да издири ищеца и да вземе неговото становище, а направо е пристъпил към съставяне на АУАН по твърденията на свидетелката Р. Наложило се ищецът да посещава няколко пъти полицията за да му връчат акта – общо пет пъти в [населено място], при кварталния и четири пъти в РУ на МВР С., всички тези посещения били свързани с пътувания, търсене на място за паркиране, заплащане на синя зона „ мъки и разпавии“. При четвъртото явяване в С. АУАН му бил връчен и ищецът написал възражения срещу него. По възражението ищецът получил отговор от дата 27.12.2018г. от за завеждане на възражението в РУ А. и за извършване на проверка , в хода на която било установено, че АУАН е редовен и законосъобразен и административно-наказателната преписка срещу ищеца не следвало да бъде прекратена, могъл да обжалва издадено НП. Ищецът разбрал случайно, че е издадено и НП срещу него, но никой не желал да го връчи, изтъква и довод, че НП било издадено близо месец преди да получи отговора на възражението си срещу АУАН. Ищецът бил безкрайно разочарован от неизвестността, преживения стрес да разбере ще бъде ли санкциониран, изяснило се, че бил нарочен за наказание от ответника, който не се интересувал от истината. Обжалвал НП пред РС – Асеновград, изтъква данни от разпита на актосъставителя, който не посочил никакво извършено нарушение от ищеца, но заявил, че поддържа фактическите констатации по АУАН при това без да прегледа записа на видеорегистратора на автомобила на свидетелката Р., която заявила, че не е подавала записа от видеорегистратора на автомобила ѝ в полицията, тъй като не бил свален, а с подаването на жалбата случаят приключил. От това следвало решение на ответника да накаже ищеца въз основа на жалба, дори и устна.

Ищецът останал недоволен от решението на РС Асеновград, обсъжда мотивите на съда за потвърждаване на НП. Обжалвал същото пред АС Пловдив, обсъжда и мотивите за отмяна, че АУАН не е съставен в присъствието на ищеца а в предоставения видеоматериал не се вижда да е шофирал говорейки по телефона. Истината излязла наяве според ищеца, но след две годишни борби и „с цената на многобройни неимуществени вреди и материални разходи, поради некомпетентността на служители на ответник“. Въпреки отмяната на НП, ищецът отново бил привикан в полицията за връчване на някакво писмо, а след като се явил, нямало какво да му връчат, защото писмото било дадено на колега за лично връчване. След известно време отново бил поканен да се яви в полицията, променил плановете си, наложило се да търси къде да паркира в студ и сняг. Връчили му писмо от НАП за глоби по „сигнал“ на ответника – ищецът бил поканен най-учтиво да заплати отменените глоби. Описва, че бил извикан от служителка на НАП, отново променил плановете си, описва и времето (валял дъжд, паркирането) . разбрал, че е търсен за глоби от А., бил принуден да се прибере в къщи, да вземе съдебните решения да ги предостави на публичния изпълнител. След това чакал няколко часа, а след като показал

решението на съда, публичният изпълнител отново не повярвал, след обаждане до РУ А., накарала ищеца да дойде в друг ден. Тогава му съобщила, че глобите са отменени и не се водел вече на отчет като длъжник.

Ищецът посочва, че никога не преживявал подобни мъки и то само заради действията на ответника. Отнело две години безвъзвратно загубено време за да докаже, че не е извършвал нарушенията, заради които е наказан. Счита, че с бездействието си – „виновно несъбиране на доказателства“, ответникът причинил на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в представянето на ищеца като нарушител на пътя, смущение и, притеснение и страх за това, че подлежи на санкция за нещо, което не е извършил.

Към исковата си молба са приложени и приети по делото следните доказателства:

Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК № С210022-048-0010826/16.03.2021 г. от ТД на НАП С.; Протокол №210022-026- 0018123/14.04.2021г. от ТД на НАП С.; Писмо №С210022-178-0009083/05.04.2021г. от ТД на НАП С.; Разпореждане за прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл.225 от ДОПК №С210022-035-0238533/14.04.2021г. от ТД на НАП С.; АУАН №949943/01.11.2018г., съставен от мл. автоконтрольор към РУ А.; Писмо № УРИ-239000-11518/12.07.2019г. и Писмо № УРИ-239000-19256/27.12.2018г. от РУ А.; Протоколи от 19.02.2020г. и 29.05.2020г. по н.а.х.д. №59/2019г. по описа на Районен съд Асеновград, както и Решение № 108/28.07.2020г. по АНД №59/2019г. по описа на Районен съд Асеновград; Решение №2200/02.12.2020г. по к.адм.н.д. №2204/2020г. по описа на Административен съд Пловдив; Молби с вх.№6808/04.06.2020г. по НАХД №59/ 2019г. по описа на РС Асеновград и определение № 260012 / 14.01.2021г. по същото дело. С тези доказателства ищецът ще доказва бездействието на ответника, както и настъпилите вследствие на това вреди и техния размер. Допълнително е направено искане за разпит на свидетел

Пред съда ищецът ангажира освен посочените писмени доказателства и свидетелските показания на С., адвокат, който е представлявал ищеца по водените дела пред РС Асеновград и АС - Пловдив, посочени в исковата молба. Адв. С. е бил упълномощен от ищеца за представянето на молба с изпълнение на указанията на съда по дело 28475/2023г. на СРС за държавна такса. По делото пред АССГ, защитата на ищеца е поета от адв. Р., ищецът не е представляван от адв. С.. Предвид на последното, то същият няма двойно качество в съдебното производство по делото, познава ищецът от много години и вярно може да представи неговото емоционално състояние във връзка с предмета на спора, а предвид изнесените данни, съдът цени същите като житейски обосновани, логични и безпротиворечиви.

Свидетелят С. описва данни за обстоятелства, относими към производството по издаване на НП и воденото на съдебните дела. Свидетелят контактувал често с ищеца, през годините водил много негови дела. Ищецът бил артист, от М., бил продуцент, артист, участвал във филми, водил дела за обезщетения, преимуществено се намирал в М., когато не бил зает с филмови продукции в Италия и Америка. Много се ядосвал, че през всичкото това време се налагало поне 5-6 пъти - по отбелязване в акта - Актът за установяване на административното нарушение, за да се удължи възможността му да шофира., защото бил взет синия талон. По образуваното дело пред НАП - за събиране на глобата по отмененото НП, свидетеля заявил за реакцията на ищеца следното: "До кога ще се разправам с тях?!Колко пъти ще ме тормозят?! И сега обясни ми като адвокат защо получавам това?" Състоянието на ищеца - посочено като ядосване от свидетеля, бе пояснено, че не е ядосване, а просто е по-чувствителен на неуредици, много роптаел, възразявал,

затова, че нямало правила. Ищецът бил американски гражданин, "там" бил свикнал с едни правила и а тук виждал неща, които не са по реда си, заявявал на адвоката, че не можел да чака 5-6 месеца, да заверява - АУН при положение, че е спечелил делото. Казвал много пъти на адвоката, че не можел да спи, разтревожен бил от тези неща, трябвало да остави работата си и да пътува да удължава акта. Свидетелят обясни действия, описани в исковата молба - за призоваване на ищеца от полицейски органи, но трябвало отново да дойде. Свидетелят също посочи, че много добре познава ищеца, всяка неправда будела възмущение у ищеца. Водил административно-наказателни и граждански дела във връзка с екологията на обекта му, имал граждански дела в С. З.. С ищеца контактували от 2008 - 2009г. Добави, че е много емоционален, в такъв смисъл, че се възмущавал срещу неправдата, защото имало разлика - в едно общество, в което имало правила, знаел какво ще се случи ако не се спазват, и в друго, в което не се знае какво ще се случи. Ищецът лично присъствал на съдебните заседания, вземал отношение понякога, дори изземвал думата, просто искал да бъде чул.

За имуществените вреди адв. Р. представи доказателства за 500 лв. - по договор за правна защита и съдействие между ищеца и адв. С., договорът е на бланка и от 2018г., има за предмет: изготвяне на жалби, възражения, молби до прокуратурата и МВР - пътуване до А. във връзка с акт по ЗДвП.

Видно от делото пред РС Асеновград, адв. С. е представлявал ищеца по пълномощно, в което няма посочен хонорар или разноски. По делото са проведени съдебни заседания на дати 19.02.2020г., за дата 23.03. 2020г., няма съставен протокол, такъв е съставен за проведено заседание на 29.05.2020г., и на двете заседания ищецът се е явил лично и с адв. С.. По делото пред АС - Пловдив, е проведено съдебно заседание на дата 21.10. 2020г., в което ищецът също е присъствал ведно с адв. С.. Видно от решение № 2200/02.12.2020г., решението на РС Асеновград и съответно НП е отменено поради неправилност - допуснато процесуално нарушение при съставянето на АУАН и НП. - не е удостоверено съгласно чл.40, ал.1 ЗАНН, че актът за установяване на административно нарушение е съставен в присъствието на нарушителя, не е отправена покана до него, тези обстоятелства били установени и при разпита на актосъставителя, дори се установило, че данните на ищеца М. били попълнени едва когато му бил връчен акта в [населено място] и от различен колега. Прието за недопустимо, при известност на нарушителя - от данните за неговия автомобил, актът да се състави в негово отсъствие, правата на нарушителя, визирани в конкретни разпоредби на ЗАНН, можели да се упражнят от нарушителя сами при наличие на съставен акт визиращ конкретно нарушение. Прието е, че съставянето на акта за нарушение в отсъствие на нарушителя можело да бъде извършено само ако същият след покана не се е явил на посочени дата, час и място от актосъставителя, което не било сторено. Само на посоченото основание касационният състав е приел, че издаденото въз основа на АУАН наказателно постановление следвало да бъде отменено. По отношение на видеозаписа е прието нарушение от полицейските служители, че този видеозапис не е бил предоставен на актосъставителя, незнайно

по какъв ред същият се е запознал с него, видеоматериалът не е бил предоставен, нито е бил изискан от полицейските служители да послужи като доказателство за твърдените нарушения, съответно соченото в АУАН за нарушител лице в хода на административно-наказателното производство изобщо не било запознато с него. Последното е необходимо, защото именно въз основа на установеното в него е съставен АУАН, а обратното би означавало, че полицейските служители съставят актове за установяване на административни нарушения само въз основа на твърдения на трети лица, което е прието за недопустимо. След запознаването на съда с видеоматериала се установило, че изобщо не се установявало соченият като нарушител да е говорил по телефона, посочена е тежестта на доказване - доказва се само положителният факт. Направен е извод, че събраните доказателства не подкрепят извода на РС - Асеновград за законосъобразност на НП.

Видно следователно от мотивите на съда за отмяна на НП - допуснати съществени процесуални нарушения по съставянето на АУАН, касационната инстанция - АС Пловдив, е посочила нарушение, изразяващо се в бездействие преди да бъде съставен АУАН да бъдат събрани доказателства, която причина се изтъква като съществена за последиците - незаконосъобразно НП.

Установява се и твърдението на ищеца, че след незаконосъобразното съставяне на АУАН срещу него на дата 01.11.2018г., едва след 2 години - през 2020г. е приключило производството пред АС Пловдив. Също така се установяват печати на акта - важи до 30.07.2020г., важи до 30.09.2020г., важи до 29.11.2020г., както и важи до 30.01.2020г. Установява се също, че актът е бил връчен на ищеца на дата 26.11.2018г., а от писмо от дата 12.07.2019г. при изходящ номер, но дата 16.07.2019г. в частта за подписа от РУ - А., - издаването на наказателно постановление срещу ищеца, което било изпратено на 19.02.2019г. за връчване в Отдел Пътна полиция на СДВР. В жалбата срещу НП до районния съд, ищецът сочи, че същото не е получено от него, НП фактически е обжалвано преди да е връчено на ищеца.

По данните за действия и бездействия на съдията от РС Асеновград и свидетелка по същото дело Р. и за подаден сигнал до прокуратурата, е издадено постановление на РП – А. за отказ да се образува наказателно производство срещу ищеца. Същите са различни от акт, действие или бездействие на орган при дирекцията-ответник, за ищеца са свързани със защитата му срещу незаконосъобразните АУАН и НП, издадени срещу него, доколкото са свързани със свидетелката, на която актосъставителят е дал вяра без да провери изнесените от нея данни, без да събере доказателства за твърденията й. Действително, ако АУАН не е издаден без проверка на фактите, ищецът не би се оказал в ситуация да води съдебно дело с всички негативи по защитата и съпътстващи производства.

Що се касае до присъждане на разноски по делото пред РС - Асеновград, от страна

на ищеца са претендирани такива, но с определение № 260012/14.01.2021г. на същия съд, молбата е обявена за недопустима и оставена без разглеждане. По делото пред Административния съд - няма произнасяне по искане за разноски.

Що се касае до представените и приети доказателства от ТД на НАП С. - съобщение за доброволно изпълнение от дата 16.03.2021г., то се касае за образувано конкретно изпълнително дело за неплатени публични задължения - в размер на 70 лв. по Наказателно постановление № 18-0239-001629/30.11.2018г., то постановлението е идентично с отмененото с решението на АС - Пловдив на дата 02.12.2020г. с окончателен съдебен акт. Съгласно протокол от 14.04.2021г. след извършена проверка от публичен изпълнител и постъпило искане от същата дата от публичен взыскател - ОД на МВР П., за прекратяване на същото изпълнително производство е посочено, че НП е отменено с решение на АС Пловдив, и "не е дължимо".

От посоченото следва, че едва на 14.04.2021г. от страна ОД на МВР П. е сезиран ТД на НАП С. за недължимост на глобата и отмяната на НП. Съдът също така следва, че невлязлото в сила НП е изпратено за събиране на ТД на НАП С. с длъжник ищеца на неустановена дата, за което обстоятелство ищецът научава едва от връченото му съобщение за доброволно изпълнение.

Наказателното постановление представлява изпълнително основание единствено и само след като влезе в сила – така изрично е записано в чл.209, ал.2т. 5 – тази разпоредба е озаглавена „Изпълнителни основания“, а конкретната алинея и точка предвиждат една от хипотезите, въз основа на които се предприема принудително изпълнение. Идентичен извод ясно и точно е разписан в чл.74 ЗАНН – В тридневен срок от влизане в сила на наказателното постановление административно-наказващият орган, съответно съдът предприема действие за неговото изпълнение.

Изпращането на НП, което не е влязло в сила на орган на ТД на НАП, очевидно представлява действие, свързано с привеждането на НП в изпълнение в нарушение на чл.74 ЗАНН и чл.209, ал.2, т.5 ДОПК. Обстоятелството, че ищецът е получил, съответно орган на НАП е изготвил и изпратил съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 ДОПК, представлява действие, свързано с принудителното изпълнение. Последната разпоредба систематически се намира в глава двадесет и пета на ДОПК озаглавена „Принудително изпълнение“, а съгласно чл.221, ал.1 ДОПК, когато задължението не е платено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение. От своя страна, публичният изпълнител на дата 05.04.2021г. е изпратил искане до ОД на МВР П. да бъде уведомен за статуса на НП по твърдението на ищеца, че е отменено, т.е. по искане от ТД на НАП, ОД на МВР П. е потвърдило отмяната,

което доказва на още едно основание поведение на служители при ответника, в грубо нарушение на закона – на принципни положения по приложението му, които следва да се спазват по отношение на всички. С разпореждане едва от 14.04.2021г. публичният изпълнител е прекратил изпълнителното производство срещу ищеца.

Следователно, с изпращането на процесното НП, невлязло в сила и отменено от съда, на органите на НАП за принудително събиране на глобата по него и образуване на изпълнително дело за принудително изпълнение срещу ищеца - през 2021г., орган при ОД на МВР П. е допуснал грубо нарушение на закона. Не само неуведомяването на ТД на НАП за резултата от съдебното обжалване своевременно, както предполага ищеца, но изпращането за изпълнение на глобата по НП, невлязло в сила, отменено, т.е. несъществуващо в правния мир, е нищожно, като извършено в противоречие със съдебен акт и несъответно за закона процесуално поведение, за което отговаря ОД на МВР П..

Предвид всичко изложено, съдът намира, че описаните в исковата молба незаконосъобразни бездействия и действия на служители от ОД на МВР - П., наред с невръчването на НП на ищеца значителен период, данните за изпращането на НП за принудителното му изпълнение на органи на НАП и обсъденото за предприетите по този въпрос действия, са съвкупност от незаконосъобразни фактически действия и бездействия, извършени в противоречие с цитираните правни разпоредби, и второ, в противоречие с постановената отмяна на НП със съдебен акт, т.е. част от тях са извършени и въз основа на несъществуващ акт през 2021г., които настоящият съд на основание чл.204, ал.4 АПК е компетентен да установи.

Правни изводи на съда

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204 ал. 3 от АПК), незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за

ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

По силата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие. Съгласно § 1 от ДР на ЗОДОВ за неуредените в този закон въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони, ето защо при определяне на размера на обезщетението съдът правилно е пристъпил към прилагане на разпоредбата на чл. 52 ЗЗД. Според трайната съдебна практика по приложението на чл. 4 ЗОДОВ, както на гражданските съдилища, така и на административните такива, се приема, че справедливото обезщетяване на всички неимуществени вреди, каквото изисква чл. 52 ЗЗД, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице във всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии. Размерът на обезщетението не следва да е източник на обогатяване и следва да е съобразен с икономическия растеж и стандарта на живот. В правната теория е прието, че обезщетението за неимуществени вреди е с компенсаторна функция, доколкото е възможно да бъдат компенсирани вредите в техния паричен еквивалент. Тъй като няма утвърдена формула за тяхното пресмятане, размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост при съобразяване на всички конкретни, обективно съществуващи обстоятелства и практиката на съдилищата.

По претендираните вреди:

Що се касае до направените разноски по воденето на съдебните дела пред съдилищата в П. и А., то предвид, че ищецът и неговият адвокат С., не са установени в тези населени места, доказателство за което са данните за изпращането на актовете срещу ищеца за връчване и за събиране на органи в [населено място], то житейски е обосновано твърдението за извършени разноски - не само за адвокатска работа - изготвяне на жалби и възражения, но и за разходи на адвоката за пътуване. Сумата по договора за правна защита и съдействие, предвид броя на съдебните дела, мястото на кантората на дв. С. - в М., то разноски от 500 лв. не са прекомерни. Ищецът не е могъл да претендира разноски в производството по обжалване на НП пред съдилищата, предвид различната правна уредба по ЗАНН към датата на приключване на устните състезания в касационната инстанция и даже към датата на съдебния акт - 02.12. 2020г. Такива е предвидено да се присъждат в производство по обжалване на НП едва с приемането на изменение на ЗАНН, обнародвано в ДВ бр. 109 от 2021г. и в сила от 23.12.2021г. - чл. 63д. Следователно, разноски в производство по обжалване на НП преди тази дата е допустимо да се претендират в производство по ЗОДОВ.

Съдът приема, че такива са извършени до размера на договорените и посочени в

представения договор за правна защита и съдействие между ищеца и адв. С., но и в по-голям размер, доколкото и ищецът се е явявал не само по съдебните дела, но и допълнително за заверка на АУАН в РУ А., обсъдено по-горе, за да може да ползва автомобила си. Доколкото такива разходи не могат да бъдат отграничени стриктно от други разходи за пътуване, свързани с останалите житейски дела, съдът съобрази броят на съдебните заседания -общо 3, броят на заверките на акта -4, както и другите обстоятелства – за снабдяване с преписи, за подаване на 2 жалби – срещу НП и срещу решението на РС, за даване на обяснения и другите данни за посещения на различните институции във връзка със защитата му и последиците от незаконосъобразните актове, действия и бездействия на органи при ОД на МВР – П., свързани с посещения на ищеца в А. и П. – са достатъчни обстоятелства за признаването на разходи за пътуване с личен автомобил. Касае се за поне 10 пътувания на ищеца от С. до А. и П. и обратно, или претендираните 500 лв. касаят по максимум по 50 лв. на пътуване за отиване и връщане средно и предвид обичайни други разходи - за храна например, претендираната сума не е прекомерна и житейски обоснована. Следователно, искът за присъждане на имуществени вреди в размер на 1000 лв. – разходи във връзка с процесните незаконосъобразни актове, действия и бездействия на органи при ответника, следва да бъде уважен изцяло, в това число на основание, че разходите са в пряка причинна връзка с незаконосъобразната административна дейност.

Що се касае до претърпените неимуществени вреди от ищеца, претендирани в размер на 2500 лв., обосновани и със срокът на производството във връзка с процесните АУАН и НП, то възражението на ответника за съпричиняване по чл.5 ЗОДОВ, освен, че не е обосновано и общо, не е произтича от никое обстоятелство по делото.

На първо място съдът приема, че ищецът действително е претърпял неимуществени вреди от фактите и обстоятелствата, свързани с издадените срещу него АУАН и НП, всички действия по защитата му срещу тях и съдебното им обжалване, както и по предявеното за изпълнение отменено НП. Твърденията на ищеца за негативните му преживявания са присъща последица отвсяко незаконно НП, особено в случаите, в които засегнатото лице е със съзнанието за неговата незаконност и несправедливост, което впоследствие е потвърдено от съда, в случая след около 17 месеца, продължителен период от време. В случая, чувството за несправедливост следва да се приеме с по-висок интензитет, съобразно данните от свидетеля С. за ищеца.

За преценката на размера и интензивността на претърпените от ищеца неимуществени вреди, съдът съобрази на първо място, че „обявяването“ на ищеца за нарушител на закона е изцяло неустановено от актосъставителя, освен това и невярно, което е доказано едва пред касационната инстанция. Поведението на полицейските органи при ответника - бездействия за призоваване на ищеца и за

връчване на актове, действия несъответни на закона по изпращане за изпълнение на невлязло в сила и отменено НП, действително биха предизвикали описаните в исковата молба негативни изживявания не само у ищеца, но и у всяко друго лице в подобна ситуация. Определянето на ищеца като изключително чувствителен към несправедливостта от свидетеля С., на което съдът дава вяра, тъй като е негов клиент, определя и по-висок интензитет на негативните емоции.

Ищецът е имал висок интензитет на негативните изживявания през немалък времеви период - от м. 11. 2018 г., когато е издаден и връчен АУАН, до април 2021г, т.е. около 17 месеца. Същият е следвало да съобразява заетостта си и да отделя значително време за защитата си. Същият е съзнавал грубото нарушение на закона от страна на органите, тъй като постоянно се е консултирал с адвокат и е имал различни очаквания, следвало е да изостави обичайната си заетост и да положи усилия за защитата си, която му е коствала значителен стрес и напрежение, според изнесеното от свидетеля за характеристикните му особености като личност – нетърпимост към несправедливостта. Негативните преживявания действително имат връзка и с положените усилия да продължава действието на АУАН за да ползва автомобила си в значителен период. Накрая ситуацията, в която е бил поставен след отмяната на НП – отново да доказва невинността си за извършено административно нарушение, доказано пи постановено от съда, мотивират съда да приеме основателност и на исковата претенция за неимуществени вреди по размер – 2500лв. или средно 147 лв. обезщетение месечно за периода от ноември 2018 до април 2021г., което настоящият съд намира за справедливо.

По наличието на причинно следствена връзка между вредите и незаконосъобразните актове, действия и бездействия на органи при ответника:

Съдът приема, че тази връзка е доказана, предвид, че ищецът като е имал право, е организиран защитата си, участвал е в съдебните заседания, бил е адресат и пряко понесъл всички негативи от незаконосъобразните актове, действия и бездействия на органите при ответника. В случай, че не бяха издадени, ищецът не би имал необходимост нито да завежда дела, нито да участва в съдебни заседания, да заверява АУАН за да ползва автомобила си, нито да доказва отмяната на НП, да отнема от времето си и да разходва средства за всички действия по защитата си.

По искането за присъждане на законната лихва върху главниците за вреди:

По този въпрос съдът приема за обосновано възражението на ответника, че посочената начална дата е от преди датата на издаването на АУАН (01.11.2018г.), първият незаконосъобразен акт на орган при ответника, основание за вредите. Тъй като няма връзка с акт, действие или бездействие на административен орган, от

дата 18.10.2018г , не се следват лихви. Що се касае за началният момент, от който се дължи законна лихва върху обезщетение за вреди от незаконосъобразните НП, действия и бездействия на административни органи, съдът съобрази приетото в задължителни за съда тълкувателни решения, а именно:

Искането за присъждане на имуществени вреди по договора за правна мощ и съдействие съдържа като елемент от разходите и адвокатска работа, следва да бъдат взети предвид дадените разрешения със следните тълкувателни решения:

-Съгласно ТР № 1/15.03.2017 г. на ОСС на Първа и Втора колегии на ВАС, прието по т.д. № 2/2016 г. по описа на ВАС, при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

- Съгласно ТР №5 от 17.07.2022 г. по тълк. д. № 4/2020 г., ОСС на ВАС, I и II колегия, към настоящия момент единодушно се възприема становището за дължимост на законна лихва върху платените в административно-наказателните съдебни производства адвокатски възнаграждения, като началният момент, от който същата законна лихва се дължи, е датата на влизане в сила на съдебното решение, с което НП е отменено като незаконосъобразно, стига лихвата да е поискана от тази дата.

Съгласно чл. 86 от ЗЗД, приложим на основание § 1 от ЗОДОВ, при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. При незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законна лихва върху сумата на обезщетението, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им - т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК.

Съобразно горните разрешения, претенцията на ищеца по делото за присъждане на законната лихва върху главниците за времето от 02.12.2020 г. –датата на съдебното решение, с което е отменено НП, до окончателното изплащане на главницата е основателна и следва да бъде уважена, а претенцията за присъждане на законната лихва за времето от 18.10.2018 г. до 01.12.2020г. е неоснователна и следва да се отхвърли. Съдът приема датата 02.12.2020 г. за началната дата, от която се дължи законната лихва и за всички незаконосъобразни действия и бездействия на ответника в производството по издаването на НП, от които се претендират вредите.

От същата дата е настъпила отмяната на процесното НП, т.е. НП не съществува в

правния мир, поради което изпращането на несъществуващ акт през 2021г. за събирането му от публичен изпълнител, не представлява само незаконосъобразно фактическо действие във връзка с чл.74 ЗАНН и чл.209, ал.2, т.5 ДОПК, но в противоречие със съдебното решение на АС Пловдив и поради това е нищожно по арг. от чл.177, ал.2 АПК - всички актове и действия, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. В случая се касае за действия, извършени не само в противоречие със съдебното решение, но и във връзка с несъществуващ от последната дата акт, без съмнение са извършени от органи на ответника, доколкото само административно-наказващият орган, който разполага с оригинал от НП, е възможно да изпрати същото за изпълнение на органите на НАП. При тези обстоятелства и по отношение нищожните действия по изпълнението на отменено НП, следва да бъде взета предвид датата, на отмяната на НП от съда. От тази дата следва да се счита за установена и незаконосъобразността на всяко предприето действие по изпълнение на отмененото НП.

На основание изложеното, предявените иски от ищеца за имуществени и неимуществени вреди са изцяло основателни, като съдът следва да отхвърли само частично претенцията за присъждане на законната лихва.

При този изход на делото, на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ на ищеца следва да се присъдят разноски за държавна такса – платени 70 и 80 лв. за двата иска в полза на СРС, по адм.д.28475/2023г. На същото правно основание ищецът има право на разноски за адвокат. По последното дело е представено пълномощно само за адвокат, но без данни за възнаграждение. За възнаграждение на адв. Р., осъществила процесуалното представителство по делото пред настоящия съд, е представен договор за правна защита и съдействие с договорено и платено възнаграждение в размер на 1000 лв. По възражението за прекомерност, съдът приема, че същото е бланкетно и формално, направено без конкретен размер на адвокатско възнаграждение, представен по делото, поради това необосновано. Възнаграждението по договора адв. Р. е минимално според материалния интерес за такъв тип дела според размерите по Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа, и следователно, искането следва да бъде уважено. Общо на ищеца се следва разноски в размер на 1150 лв., които следва да бъдат възложени на ответника.

На основание изложеното и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР - П., със седалище [населено място], да заплати на ищеца Б. А. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], **за обезщетения за неимуществени вреди в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева и за имуществени вреди в размер на 1000 (хиляда)**

лева на правно основание чл.1, ал.1 във връзка с чл.4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени от незаконосъобразността на Наказателно постановление № 18-0239-001629 от 20.11.2018г., издадено от орган при РС Асеновград, както и предприети действия за събиране на глобата по него след отмяната му, за периода ноември 2018г. до април 2021г., през който ищецът е защитава правата си срещу незаконосъобразно образуваното срещу него административно-наказателно производство, приключило с издаването на наказателното постановление, **ведно със законната лихва** върху главниците, **считано от 02.12.2020г. - датата на съдебното решение за отмяната на наказателното постановление, и до окончателното им плащане,** като **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция за лихва върху главниците за периода от 18.10.2018г. до 01.12.2020г.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР - П., със седалище [населено място], да заплати на ищеца Б. А. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата в размер на 1150 (хиляда сто и петдесет) лева за разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба от ищеца и ответника или протестирано с касационен протест пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението, преписи от същото да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: